

Strzałka Op. 29.07.2022r.

KANCELARIA SENATU

03980200655080
RPW/18630/2022 P zat.
2022-08-08 rej. Kamela Iwona

SENAT
RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ
W WARSZAWIE

PETYCJA

Na podstawie art. 63 Konstytucji RP niniejszą petycję o podjęcie inicjatywy legislacyjnej w przedmiocie wyeliminowania z porządku prawnego, ewentualnie dostosowanie do norm konstytucyjnych art. 125 kkw w zakresie w jakim poprzez naroznienie na osoby skazane przepięce obciążeń finansowych o charakterze podatkowym nieznanym innym pracownikom stosuje się praktyki o charakterze dyskryminującym.

UZASADNIENIE

Podstawą prawną tej petycji jest art. 63 Konstytucji RP

„Każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby do jej władz do organów władzy publicznej oraz do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi w zakresie administracji publicznej. Tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.”

Petycję taką niniejszą w celu zaimplementowania postępowania legislacyjnego w przedmiocie wyeliminowania z porządku prawnego, ewentualnie dostosowanie do norm konstytucyjnych zapisów wynikających z art. 125 kkw.

Art. 125 kkw w najnowszej odsłonie stanowi, iż w przystępującego skazanemu wynagrodzenie za pracę pokrywa się 7% na cele Funduszu Obronności w art. 43 oraz 51% na cele Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozucji Pracowniczych Zakładów Pracy. Natomiast w kamietaru

do tego artykułu min. czytamy:

„ Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturowych w swoim art. 7 lit. a) wskazuje konieczność zapewnienia równego wynagrodzenia za pracę bez jakiegokolwiek rozróżnienia. Potwierdzenie wynikające z art. 125 KKN powodują obowiązkowe zmniejszenie wynagrodzenia nieznane innym pracownikom, w praktyce odpowiadają one obciążeniom podatkowym, stąd też mogą i powinny być uznane za dyskryminacyjne. ”

(P. Bersikowski, [w:] J. Dołkowski (red.) Kodeks Karty Konstytucyjnej. Komentarz art. 125 N64 Komentarz do 16)

Należy przy tym należeć, iż Konstytucja RP ustanawia zakaz dyskryminacji jednostki czego dano wyraz w art. 32, który w swoim brzmieniu stanowi:

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.
2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek powodu. ”

Natomiast w komentarzu do tego artykułu min. czytamy:

„ Już od początku swojego istnienia TK określił istotę zasady równości polecając na tym, że „wszystkie przedmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną (wieloletnia) w równym stopniu, mają być traktowane równo. A nie według różnej miary, bez różnicowań dyskryminujących jak i faworyzujących. ”

(Banaszek, [w:] Konstytucja RP. Komentarz art. 32 N6 3 wyd. 2 Komentarz do 12)

Z powyższego jasno wynika, iż w tym konkretnym przypadku pracownicy posiadający te same klasyfikacje nie mogą być w żadnym przypadku dyskryminowani, a w szczególności przez władze publiczne. Przekładając powyższe na sytuację, która leży u podstaw mojej petycji i sposób nie budzący wątpliwości należy zauważyć, że sytuacja pracowników należących do „wolnościowych” oraz pracowników „osobistych” w kwestii wynagrodzenia jest diametralnie różna. Każda grupa społeczna nie jest obciążona takimi potrośnieniami, które należy klasyfikować nie inaczej jak obciążenia podatkowe, żadna grupa społeczna nie płaci dodatkowych kwot, które są umiarkowane pracodawcy po to by zwiększyć swą atrakcyjność na rynku pracy, żadna grupa społeczna nie jest obciążona kosztami tworzenia dla siebie rynków pracy co nie jest wynikiem z celów utworzenia Funduszu Aktywności Zawodowej Skarżonych oraz Rozwoju Przemysłowych Zakładów Pracy. Takie obciążenia powinien

ponosić Skarb Państwa co wynika z art. 65 ust. 5 Konstytucji RP które min. czytamy:

„Władze publiczne prowadzą politykę zmierzającą do pełnego, produktywnego zatrudnienia poprzez realizowanie programów zwalczania bezrobocia, w tym organizowanie i wspieranie prowadnictwa i szkolenia zawodowego oraz robót publicznych i prac interwencyjnych.”

a nie jak w tym konkretnym przypadku odstąpić koszt tworzenia rynku pracy na jakkolwiek pupe społecznej.

Konkludując w sposób nie budzący wątpliwości należy uznać, iż zapisy art. 145 kkw nakładają na pracowników oszczędnych obciążenia finansowe nieznane innym pracownikom co jest formą dyskryminacji tychże pracowników. Uprawnienie jakiegokolwiek pupe względem innej jest wysocy niemoralne, nieetyczne, a co najważniejsze bezprawne.

Mając powyższe na uwadze niniejsz jak na wstępie

z poważaniem